

Gros (vstane; Pogačarju): Pojdite v srenjo in — naj se Vam ne smilijo tisočaki.

Pogačar: Če pride Ržen za mano, bo vse zastonj.

Gros: Gospodična Martina bo pač imela toliko vpliva nanj, da ga nekaj časa zadrži. Pojdiva, Franci. Na svidenje.

Franci: Klanjam se.

Pogačar, Martina, Dana: Z Bogom.

Gros in Franci (odideta skozi leva vrata).

Pogačar: Si razumela, Martina?

Martina: Sem. Ampak, papa —.

Pogačar: Nič ampak. Pridrži ga. Za to prekleto vodo sem strašno mnogo tvegala.

Dana: Ne samo vsega premoženja. Tudi naju dve.

Pogačar: Molči! Če si že na zunaj vsa po materi, vsaj misli včasih po moje. Ne pa, da usekaš človeka, kadar ne morem drugače.

Dana: Pomagaj si drugače in z nama nikar ne barantaj.

Pogačar: Že vem, kaj delam.

Dana: Jaz tudi. (Odide na verando.)

Pogačar: Jezik, jezični. (Sam zase.) Tudi v duši čisto kakor ona. (Odide na levo in trdo zapre vrata.)

Dana (čez kratek čas): Ali ga boš res zadrževala.

Martina: Ko je papa vse zastavil. Saj nazadnje bo tudi za Ivana to dobro.

Dana: Čudim se ti. Že prej bi bila morala ti rešiti načrte iz njegovih jeznih rok, ne teta.

Martina: Saj sem hotela.

Dana: Hotela —. Da je on z mano zaročen —.

Ržen (vstopi od desne z mapo v roki; Franci, ki mu sledi): Ne samo jaz, še mnogi drugi Vam bodo hvaležni.

Francica: Ne govorite tako.

Ržen: Govorim zato, ker novega načrta ne bi mogel dokončati pravočasno.

Martina (stopi obotavljajoč se k njemu): Ali že greš?

Ržen: Moram v srenjo. (Pogleda na uro.) Že tako pozen.

Martina: Zame ti vedno manjka časa.

Francica: Lepo bi bilo.

Martina: Ostani!

Ržen: Da ne boš rekla. (Sede k mali mizici in odloži mapo.)

Martina (sede poleg njega): Tako sem skrbela, kako se boš vozil preko morja, pa mi do sedaj niti z besedico nisi omenil.

Francica (prisede): Da, to nam povejte.

Ržen: Da ni bila ladja trdno zgrajena, ne vem, kako bi bilo.

Martina: V takem viharju si bil?

Dana (pride z verande): Gospod inženir! Ali bo ta povest dolga?

Ržen: Precej.

Dana: Odložite jo do večera. V srenji kupuje papa Bobnovec, da Vam zveže roke.

Ržen (naglo vstane): Kupuje Bobnovec. In jaz tu posedam. (Pograbi mapo in odhiti na levo.)

Martina (počasi vstane): Dana, kaj si naredila!

Dana: To, kar bi bila morala ti.

Francica: Dana, zdi se mi, da se preveč poteguješ za Ržena.

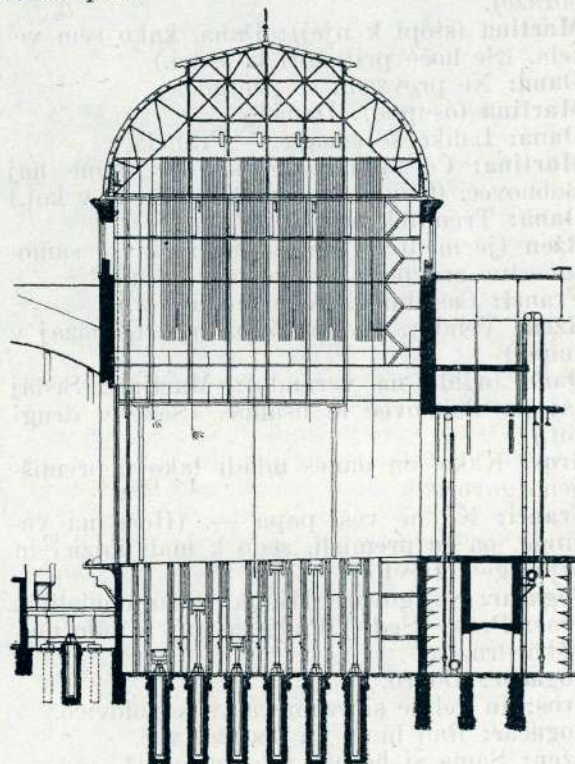
Dana (se obrne in molče odhaja na verando).

Martina: Nič ne odgovoriš —?

Dana (molči).

Francica: Še s tem začnita. Pamet! Sestri sta.

Zastor pade.

DVORNO GLEDALIŠČE V WIESBADENU.
ODRSKA MAŠINERIJA.

DANTE ALIGHIERI: LA DIVINA COMMEDIA. PREVEL IN RAZLOŽIL J. D.

III. del: RAJ.

Spev XX.

Tudi v tem spevu (prav do konca!) smo še na šestem planetu, Jupitru (ali Jovu, kakor se tudi lahko reče), kjer — kakor smo že dvakrat omenili, v 18. in 19. spevu — pravični vladarji in državniki (ali politiki, če hočete) uživajo rajsko blaženost. Kot lučke so, ki so se pred očmi Danteja strnile v prekrasen lik Orla, simbola rimskega cesarstva. Slišali smo v prejšnjem spevu odgovor tega Orla na Dantejev dvom, kaj je po smrti z ljudmi, ki brez lastne krivde niso nikoli v življenju nič izvedeli o evangeliju, o Kristusu; slišali smo tudi trdo sodbo istega Orla o premnogih vladarjih Evrope 13. in 14. stoletja (torej o sodobnikih pesnika Danteja). Nekateri